

VITÉZI

TÁJÉKOZTATÓ

Húsvéti levelek

Csángó Arany Miatyánk (Mária és Jézus párbeszéde)

- Virágvasárnapján mit fogsz tenni, Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, király leszek, a Jeruzsálembe bémenek.
- Hát, nagyhetfőn mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, beteg leszek, a templomba nem mehetek.
- Hát, nagykedden mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, vándorolok, az utcákon le s feljárom.
- Hát, nagyszerdán mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, hamis Júdás engem harminc pénzért elad.
- Hát, nagycsütörtökön mit fogsz tenni? Szent Fiam mit fogsz szenvedni?
- Anyám, Geccemányi kertben, felmenek az Olajok hegyikben.
- Hát, nagypénteken mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, egy keresztre fel leszek én majd feszítvel.
Te a kereszt alatt leszel, Szent kezedvel el nem érhetsz.
Szent kezedvel el nem érhetsz, szűz öledbe le nem tehetsz.
- Hát, nagyszombaton mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz szenvedni?
- Akkor, Anyám, koporsómban, bészállok a gyászos síromba.
- Húsvét napján mit fogsz tenni? Szent Fiam, mit fogsz művelni?
- Akkor, Anyám, feltámadok, a mennyországban uralkodok.
Húsvét után ötven napra, piros pünkösöd hajnalára, eküdüm a vigasztalót,
a fejrészínű galambot. Pünkösöd után nyócvan napra, Nagyboldogasszony napjára felviszlek a mennyországba, az örökös boldogságba.

HÚSVÉTI FOHÁSZ 2011. Húsvétján

Urunk és Üdvözítőnk!

Keresztutadat járva, feltámadásodat várjuk! Feltámadásunkat reméljük! Hisszük és tudjuk, hogy eljön a Fény, mely beleégett a Turini – Turáni lepelbe. Égjen bele a mi lelkünk be is, hogy őrizhessük képmásodat a hét-köznapokban. Kérünk, világosítsd meg elménket, hogy a Jó és a Rossz között különbséget téve, ne a Jót gátoljuk. A Szép és a Rút között ne a Rút tetsszen. Az Őszinte és a Hazug közül ne a Hazugnak higgyünk, ne a gonoszt kövessük, hanem Téged. Hittel, szeretettel, munkával, becsülettel építve Hazánkat!

2021 - Húsvét

A fenti sorokat pontosan 10 évvel ezelőtt osztottam meg veletek. Megtartva ezt a fohászt, kiegészíteném néhány mai gondolattal. Azt hiszem, mindannyian látjuk, hogy azóta a világ morális állapota sokat romlott. Mára a kereszténység a világ legüldözöttebb vallása lett, még ha ez a tény a neoliberalizmus világképébe, kulturális emlékezetébe nem is fér bele és konokul tagadják. A keresztény értékek nevetségessé tételével, a családok elleni támadással gyengíteni akarnak minket. Erre csak egy választ adhatunk: továbbra is rendületlenül és büszkén vállaljuk hitünket, óvjuk kultúránkat és családjainkat, vigyázunk testi és lelki egészségünkre! Erre kérem és buzdítom a Történelmi Vitézi Rend minden tagját 2021-ben, a Feltámadás ünnepén.

vitéz Hunyadi László főkapitány

HÚSVÉTI GONDOLATOK

TISZTELT RENDTÁRSAIM!

Mindennapi életünk hétköznapjaiban, s kiváltképpen a mai rendkívüli helyzet viszonyai között is szerencsére vannak ünnepnapok, melyek arra is jók, hogy megálljunk és elgondolkozzunk az életünkön, sorsunkon, emberi kapcsolatainkon.

Legyenek nemzeti-egyházi, vagy családi ünnepek, ezeket másképpen éljük meg Istennel, nemzettel, családdal - fizikailag és érzelmileg is.

A Húsvét Krisztus Urunk feltámadásának misztériuma és ünnepe, mindannyiunkban a hitet, reményt és a bizakodást kell növelje, erősítse.

A feltámadott Krisztus arra is figyelmeztet, hogy jobbak legyünk embertársainkhoz, közösségünkhöz és nemzetünkhöz.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden rendtársamnak és minden magyarnak Áldott, Kegyelemteljes Húsvéti ünnepeket.

*vitéz Lázár Elemér helyettes főkapitány,
Erdély országos törzskapitánya*

Húsvéti örömhír

Jézus mondja: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él” - János ev. 11,25 -

Márk evangéliumának tanúsága szerint egy fehér ruhás ifjú ajkáról indult el az a hír, mely kétezer év távlatában is eléri az emberi szíveket és megajándékoz egy minden értelmet meghaladó remény-

séggel. (Márk 16,5) A sírhoz zárandókló asszonyok a balzsamos szelencéiket szorongatva indultak el, hogy a kor szokása szerint Jézus testét bebalzsamozzák, majd fehér gyolcsba tekerve a végtisztességet megadják. Szívük telve volt a veszteség feletti keserűséggel és fájdalommal. Lassan mentek, mert halogatni akarták a percet, amelyben szembesülnek szomorúságuk okával és tényével, a halál valóságával, szeretett Mesterük elvesztésével. Útközben a fájdalmas hallgatást csak tanakodó szavaik törték meg: ugyan „*ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?*” (Márk 16,3) Érthető hát a döbbenet, amely úrrá lesz rajtuk, mert megérkezve tetem helyett nyitott sírt, halál helyett az élet lehetőségét találják. Érthető a döbbenet, mert olyanban van részük, ami nem fér bele addigi élettapasztalataikba és felülír minden emberi elképzelést. Megrémülve halják a szavakat: „*Miért kerestek a holtak között az élőket? Nincsen itt, feltámadt!*” (Lukács 24,5-6)

Mindig végtelenül szomorú érzések tolnak fel annak a szívében, aki előrement Szeretteire gondol, amikor a pótolhatatlan személyes veszteség feltör a szívében, amikor felidéződik a halálra dermedt szeretett és kedves arc felejtethetetlen emléke, mely oly elevenen és kitörölhetetlenül él kinek-kinek az emlékeiben. De húsvét ténye kihívja lelkünket a húsvét előtti szomorúság sötétjéből a pirkadó fény üres sírjához, ahol mindnyájunk felé hangzik ma is: Jézus él, feltámadott! Ő maga így mondta: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él!*” (János ev. 11,25)

Jézus nem feltámadottnak nevezi önmagát, hanem feltámadásnak. Nem azt mondja csupán, hogy ő a feltámadott, hanem hogy ő maga jelenti a feltámadást mindazok számára, akik hisznek őbenne. A mi keresztény hitünk ezen a nyitott húsvéti síron, Jézus feltámadásának valóságán vet gyökeret. Olyannyira, hogy Pál apostol így vall erről a korinthusiakhoz írt levelében: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.*” (1Kor.15,14) Feltámadáshit nélkül nincs keresztény reménység, ezért örvendez a lelkünk a húsvéti örömhír hallatán: Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Valljuk meg, egyáltalán nem magától értődő, korántsem természetes ennek az elfogadása és csatlakozunk a tanítvány

Tamáshoz, aki a maga becsületes kételkedését nyíltan megfogalmazza és kimondja: „*Ha nem látom kezén a szegek nyomát, és ujjamat a szegek helyére nem teszem, és kezemet az oldalába nem helyezem, én nem hiszem!*”. (János 20,25) Aki számára a kétségnek ez a mondata nem ismerős és becsületesen még nem küzdött meg vele, annak még nagyon

törékeny a hite, mely továtúnó köddé válik, gyöngének bizonyul ott, ahol mi magunk is gyöngék vagyunk, ahol a leginkább szükségünk lenne rá: a temetői sír partján, a halál valóságának és a múlandóságának a megtapasztalásánál.

Tamást nem győzte meg, hogy tíz tanítványtársa egybehangozva állítja: „*Láttuk az Urat*”. Bár bizonyára szívesen engedte volna magát vigasztalni ez a komoly gon-

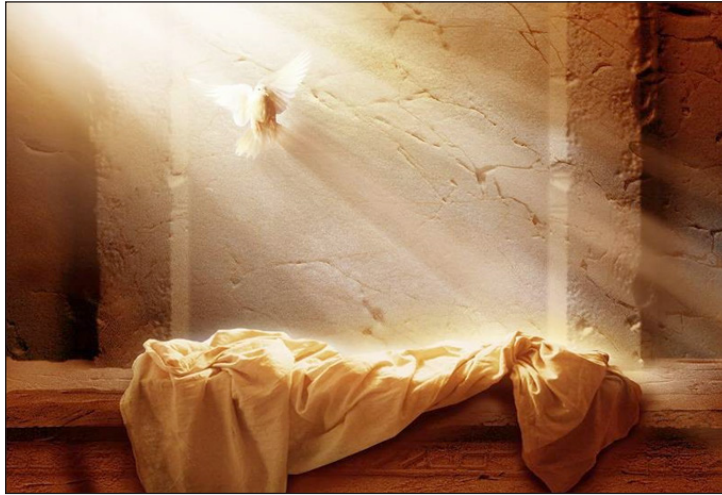
dolkodó és tépelődő ember, de semmiféle emberi szó nem adhatott számára bizonyosságot és támaszt a ténnyel szemben, a tapasztalattal szemben, amit Jézus halálának valósága jelentett. A tapasztalást csak a tapasztalás győzheti le, amint oly sokszor elhangzott és elhangzik világunkban: „*hiszem, ha látom!*”! Jézus tudja: itt a hinni akarásnak és a hinni nem tudásnak a valósága áll előtte. Tamás akart hinni, de nem tudott, miközben lelkében csillapíthatatlan volt a személyes bizonyosság utáni vágy.

Jézus nem hagyta és ma sem hagyja magára a bizonyosságot keresőt, hanem belép övéi aggodalmaskodásába és lelkének békétlenségébe e szavakkal: „*Békesség néktek!*” Majd megnyílik Tamás előtt a minden kétséget kizáró megbizonyosodás, amint kezeivel érintheti a feltámadott sebeit és immár tudja: szabad hinni és kell hinni, amint elhangzik: „*Ne légy hitetlen, hanem légy hívő*”. Megérti és minden mai megbizonyosodást kereső megértheti, nem az az igazán fontos, hogy ő megláthatta a feltámadottat, hanem, hogy Jézus megkereste és megajándékozta őt a személyes látás és megtapasztalás ajándékával. Számunkra, mai bizonyosságot keresők számára pedig hirdeti: „*Boldogok, akik nem látnak, és hisznek*” és boldogok, akik válaszul elmondhatják és vallhatják: „*Én Uram és én Istenem.*” Húsvéti örömhírnek, drága reménységnek megelői lehetünk előre ment szeretteink és önmagunk felől is hordozva az ígéretet: „*Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.*”

Ámen

Áldott Húsvéti Ünnepet Kívánok!

**Dr. v. Pócze István evangélikus lelkész
c. nőr. prot. tábori püspök**

„**Húsvétvasárnap** ketten a tanítványok közül egy Emmausz nevű faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumra (két-három óra járásnyira) fekszik. Útközben megbeszéltek egymás között mindazt, ami történt. Míg beszélgettek és vitakoztak, egyszerre maga Jézus közeledett feléjük, és hozzájuk szegődött. Ők azonban nem ismerték meg őt, mert látásukban akadályozva voltak. Jézus megkérdezte őket: „Milyen dolgokról beszélgetetek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak, és egyikük, akit Kleofásnak hívtak, ezt válaszolta neki: „Te vagy talán az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?” Ő megkérdezte: „Miért, mi történt?” Azok ezt felelték: „A názáreti Jézus esete, aki szóban és tettben nagyhatású próféta volt Isten és az egész nép előtt. Főpapjaink és előljáróink kiszolgáltatták őt, hogy halálra ítéljék, és keresztre feszítsék. Pedig mi azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt. Azóta, hogy ezek történtek, már három nap telt el, és néhány hozzánk tartozó asszony is megzavart bennünket. Hajnalban a sírnál voltak, de nem találták ott a holttestét. Azzal a hírrrel tértek vissza, hogy angyalok jelentek meg nekik, akik azt állították, hogy él. Közülünk néhányan el is mentek a sírhoz, és úgy találtak mindent, ahogyan az asszonyok mondták, őt magát azonban nem látták.”

Jézus erre így szólt: „Ó, ti okatlanok, ti késedelmes szívűek! Képtelenek vagytok hinni abban, amit a próféták jövendöltek! Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” Aztán Mózesen kezdve valamennyi prófétából megmagyarázta, ami az Írásokban ő róla szól.” (Lk 24, 13-27)

HÚSVÉT ÉLETÜNK VÉGSŐ ÉRTELME

A világ teremtésének a befejezése Húsvét vasárnap történt, a hét első napján. Számunkra, keresztények számára nem mellékes esemény az, ami Húsvét vasárnap történt, hanem emberi létezésünk végső értelmének a feltárulkozása. Mit jelent ez? Milyen végső értelem tárult fel azzal, hogy a Názáreti Jézus Nagypénteken bekövetkezett halála után dicsőséges testben megjelent, a Golgota melletti sírja pedig üres lett?

Minden ebben az eseményben nyeri el értelmét! Fogantatásunktól kezdve, földi életünk eseményei, mely kikerülhetetlenül a halál felé tart, értelmetlen lenne, ha nem lenne folytatás. Az örömök ugyan ideig-óráig képesek ezt a végső értelmetlenséget feledtetni, de a szív mélyén ott lappang, mint valami titkos kór, mely csendes méreg. Persze erről a folytatásról sokféleképpen lehet vélekedni. Vannak, akik lehetetlennek tartják és azt mondják, a halál után nincs semmi. Pontosabban: a SEMMI van. (Mennyi temetési szolgálat közben látom ezt a semmit valló, fásult tekintetet.) Mások úgy vélik, hogy a maguk által kitalált túlvilág létezik, és ha elég erősen hiszik, az úgy is lesz. Van is szlogenjük, amit mondanak: Hiszek én a magam módján. - Ha valaki erősen hiszi, hogy lesz egy millió forintja, akkor megvalósul? – kérdezem én. Nyilván nem, és ez igaz a sokak által elképzelt, maguk módján kitalált túlvilágra is. Valami ilyesmit fogalmaztak meg

a Jeruzsálemből Emmauszba tartó csalódott tanítványok is: „Pedig mi azt reméltük, hogy...” Nekünk volt elképzelésünk a Messiásról, a zsidó világalomról, a megváltásról. És a mi elképzelésünk szöges ellentéte annak, ami a Názáretivel történt. Jézus, akit idegennek gondoltak, miután türelemmel végig hallgatta őket, sorban kifejti és megmagyarázza számukra azokat a próféciákat, amelyek róla szólnak.

Nekünk is Jézusra kell figyelni, mert egyedül Ő tudja, mi van odaát. Sőt nem csak tudja, hanem dicsőséges testében meg is mutatta. Nézzétek, ez a dicsőség vár rátok, ha hisztek bennem. Emberi teste, amit a Szűz méhében magára vett és hozzánk hasonló lett, halála után felemeltetett az Isten örökévaló dicsőségébe. Ez a túlvilág ragyog át Jézus dicsőséges testén, ezért borul le a korábban kételkedő Tamás apostol is és vallja meg: „Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28)

Minden vasárnap, amikor a Krisztusban hívők közössége egybegyűl, a túlvilág ízét ízleli meg, ahogyan Szent II. János Pál pápa írja: „A vasárnap az a nap, melyen a kereszténynek emlékeznie kell az üdvösségre, melyet a keresztségben kapott, s mely által Krisztusban új emberré vált. „Vele eltemetkeztek a keresztségben és benne föl is támadatok annak az Istennek az erejében vetett hit által, aki Őt a halálból föltámasztotta” (Kol 2,12; vö. Róm 4,4-6).

Korunk minden eszközzel próbálja kiirtani a hívó szívekből ezt az emlékezetet. Ezért – bár most a pandémia miatt bezárultak a templomok ajtajai is – meg kell újítani elhatározásunkat, hogy az Úr napját megszentelnünk nem fakultatív program, hanem áldott kötelességünk, hogy a remény élő és növekvő legyen bennünk. Az apostoli időktől kezdve a vasárnapi összejövetel a keresztények számára alkalom volt arra, hogy megosszák javaikat a szegényebbekkel. Ennek a tapasztalatnak a birtokában leszünk képesek hitelesen tanúságot tenni a minden emberhez szóló értékekről, egy értékét veszített világban. „*Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.*” – írja Gyökössy Endre.

Egy fiatallal beszélgetve nem olyan régen, keserűen fogalmazta meg: Én nem akarok nyolcvan évig élni, úgy sincs értelme semminek! Milyen sokan vannak, akik hozzá hasonlóan értelmetlennek látják az EGÉSZET. De ha az egésznek nincs értelme, akkor vajon a résznek van értelme?

Aki hittel megtartja a vasárnapot, abban elevenen él az eljövendő élet reménye, melyet másokkal is meg akar osztani. A Húsvéti eseményre való folyamatos emlékezés tölti meg erővel szívünket a küzdelmes hétköznaphoz, jelöli ki az idő sarokpontjait számunkra. „*Mivel a vasárnap a hetenkénti húsvét, mely fölidézi és jelenvalóvá teszi a napot, melyen Krisztus feltámadott a halottak közül, az a nap is, mely föltárja az idő értelmét. Semmi köze a kozmikus ciklusokhoz, melyekkel a természetval-*

lások és az emberi kultúra tagolni próbálja az időt és elfogadja az állandó visszatérés mítoszát is. A keresztény vasárnap valami egészen más! A feltámadásból fakadóan áthatol az ember idején, hónapjain, napjain, évszázadain, mint valami nyilvánvaló, ami Krisztus végső eljövetele felé tart. A vasárnap elővételezi az utolsó napot, a parúzia napját, ami bizonyos értelemben a feltámadott Krisztus dicsőségében már benne foglaltatik.”

(II. János Pál pápa: Dies Domini, 75.p)

Kedves Nemzeti Hölgyek és Urak!

Boldogok lehetünk, mert keresztényként olyan közösségnek lehetünk tagjai, akik vallják, hogy Krisztusban kapott életünk igazi és maradandó értelmet nyert! A világjárvány idején is ez segít át azokon a próbatételeken, amelyeket kinek-kinek a saját életében és közösségeinkben el kell hordoznia.

Szívből kívánom mindenkinek, hogy a Feltámadt Krisztussal való találkozás örömét másokkal is meg tudjuk osztani úgy, hogy oda állunk a bajbajutottak mellé, meghallgatva őket és vigaszt nyújtva számukra. Egyúttal mindenkit arra hívok, hogy Húsvét vasárnap délben, Rendünk minden tagja az imádságban is forrjon össze, egymásért és a bajban lévőkért az Úrtól tanult imádságnak a Miatyánknak az elmondásával.

**Rendtársi köszöntéssel:
v. Papp László plébános**

Mert harmadnapon

„Gyaláztatván, viszont nem gyaláztott; szenvedvén is nem fenyegetőzött: bízta az igazán ítéltre.” – S látod, sírját már hiába őrizték az örök...

Árvai Emil

Kedves Rendtársak!

A húsvéti szertartásban égő gyertya Krisztust, a halálból feltámadott életet jelképezi.

Ez a húsvéti gyertya világítson minden rendtársam otthonában.

Áldott fénye adjon kitartást, reményt, egészséget és főleg erős hitet az elkövetkező időszakhoz.

Ezzel a fényvel kívánok Áldott Húsvétot az É-Dtúli TSZK. Felvidék Székkapitányságának minden tagja nevében.

**v. Smidt Róbert mb székkapitány,
Felvidék, Szógyén**

Feltámadásra várva

Immár több mint egy éve tart ez a különös „rendkívüli” állapot. Az egyszeri (egyszerű) ember elvesztett minden tájékozódási pontot, amely segítségével megoldást és kiutat találhatna ebből az ordító zűrzavarból. Egyszerűen felfoghatatlan és érthetetlen minden történet, amely e hosszú évet meghatározza.

Egyetlen vigaszunk mégis van. Mi tudjuk, hogy van feltámadás, és mindig van újrakezdés. E megingathatatlan hit segít át bennünket minden bajon. Ezért meggyőződéssel mondjuk el minden alkalommal a Hiszekegyet és várjuk reménykedve a húsvétot és a feltámadást.

Ennek reményében kívánunk Minden rendtársunknak áldott húsvéti ünnepeket innen a Déli végekről.

**D-Alföld TSZK, Délvidék Vitézi Hadnagyóság
v. Link Lajos v. hdgy,
Korenchy László VRNT. sajtófelelős**

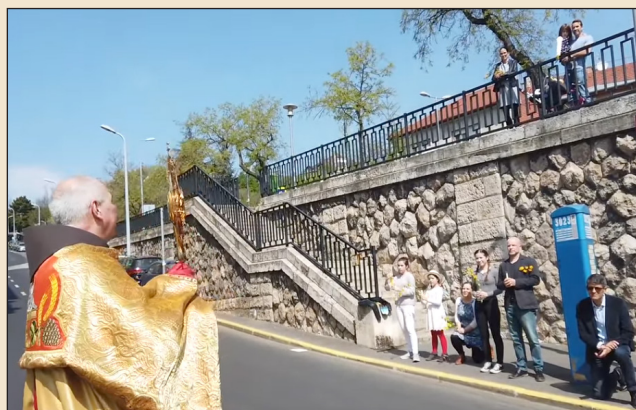

FELTÁMADT KRISZTUS!

Húsvétvasárnap – „Valóban feltámadt az Úr, és megjelent övéinek.

(vö. Lk 24,34)

– A Feltámadt Úr meglátogatta az ő népét,
 hogy örömet, reményt és áldást adjon.”

Országúti Ferences Plébánia 2020. április 12.

Szomorú húsvét

Minden, ami eddig volt, már csak emlék marad
 Ūresek a templomok, a kehely is kiszáradt,
 húsvét reggel szomorúan tekint a világra.
 Az Ūr asztalán egyedül ácsorog a gyertya,
 nincsen, aki lángra gyújtsa, száraz a kanóca.
 A papok is csendesen szomorkodnak búsan,
 elmarad a liturgia, mint a világháborúban.
 Az orgona is hallgat bent a templom mélyén,
 nem szólal meg, csak legbelül a lelkünknek szélén.
 Istenem, segíts meg minket a magányban,
 feltámadt Jézusunk, és csend van a lakásban.
 Minden, mi eddig volt, már csak emlék marad,
 hová lettek a templomból a vigasztaló szavak?
 Jézusunk, jöjj felénk, adjál nekünk jelet,
 hallgasd meg, kérlek szépen az én beszédemet!
 Tudom, hogy nem vagyok a Földön én senki sem,
 de tebenned bízok én, rajtad kívül senkiben.
 Feltámadt Jézusunk, valóban feltámadt,
 töltsse el szívünket legbelül alázattal!

(Mondokné F. Judit)

Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodásotokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi kedves előtte és mi a tökéletes. / Róm. (12:2)

A HÚSVÉT, MINT NÉPI HAGYOMÁNY

Hellemes Húsvéti ünnepek.

HÚSVÉTVASÁRNAP – A feltámadás vasárnapja, a keresztények a feltámadt Krisztust ünneplik. Ehhez a naphoz tartozott az ételszentelés hagyománya. A X. század óta ismeretes szertartás Húsvét vasárnapján a húsvéti ételek, sonka, bárány, kalács, tojás, bor megszentelése a templomban.

Bárány: A legősibb és a legelterjedtebb húsvéti jelkép. A húsvéti bárány Jézust jelképezi. Kapcsolatba hozható azzal a vallási tétellel, miszerint Jézus Krisztus áldozati bárányként halt kereszthalált az emberiség megváltásáért. Ezért nevezik őt a mai napig Isten bárányának.

A húsvéti nyúl:

Jelképe Németországból ered, nálunk csak a polgárosodással, a XIX. század folyamán honosodott meg. A legenda szerint Ostarának, a germán istennőnek volt egy színes tojásokat tojó madara, amelyet a gyermekek szórakoztatása kedvéért nyüllá változtatott. Így kapott helyet a különböző kultúrkörökben a furcsa nyuszi, amely fészket rak és azt tojásokkal tölti meg. S milyen vidámak a percek, amikor a kicsi gyermekek piros tojást, vagy csokoládé-tojást, csokoládé-nyuszikat keresnek! A húsvéti ajándékok keresésére a szentmisét, istentisztelet követően kerülhetett sor.

A húsvéti locsolkodás hagyománya

Apor Péter a XVIII. században dokumentálta a húsvéti locsolkodást (részlet): „Az egész ország területén ismert. A Dunántúlon csak szórványadatok jelzik meglétét. A húsvéti locsolás ősi katarktikus rítus keresztényesített formája. Eredetének egyházi magyarázata részint a keresztelezésre utal, részint arra a legendára, amely szerint a Jézus feltámadását hirdető jeruzsálemi asszonyokat locsolással akarták volna a zsidók elhallgattatni, ill. a Jézus sírját őrző katonák vízzel öntötték le a feltámadás hírért vivő asszonyokat. A húsvéthétfő vízbevető, vízbehányó hétfő elnevezése utal a szokás eredeti jellegére.”

Itt a húsvét, eljött végre,
a szép lányok öröme.
Mert a lányok szép virágok,
illatos víz illik rájuk.

Húsvét hétfőn az öntözésnek is volt egy sorrendje. A fiúk legelőször édesanyjukat, leánytestvérüket locsolták meg, azután meglocsolták a keresztanyákat, nagyszülőket, szomszéd lányokat és végül, de nem utolsó sorban a kedvesüket. A házaknál sonkával, kocsonyával, kaláccsal, borral kínálták a locsolókat, a locsolás jutalma volt még a piros vagy hímes tojás, de pénz nem. Egy legenda szerint, mikor Krisztus a keresztfán függött, előtte egy asszony egy nagy kosár tojással állt meg imádkozni, és Krisztus vére rácspepent a tojásokra. Ezért szokás a húsvéti tojást pirosra festeni. A húsvéti tojás legfőként a feltámadt Krisztus jelképe, mely a keresztszülők ajándéka volt a keresztyermeknek.

Kit húsvétkor nem locsolnak,
hervadt virág lesz már holnap.
Ne fuss el hát, szép virágom,
locsolásért puszid várom!

Devecsery László: Húsvéthétfő hajnalán

Húsvéthétfő
vízöntő:
vidám ez, nem
kesergő.

Jönnek fiúk
csapatban,
vidám verssel
hajnalban:

Húsvéthétfő
hajnalán
örüljön sok
kicsi lány!

Kiskertemben
jártam én,
szép virágot
láttam én:

meglocsolom,
megöntözöm,
kedves szóval
felköszöntöm.

Kiadja: Történelmi Vitézi Rend Egyesület **Felelős kiadó:** v. Soltész Gyula tkp., főszéktartó **Felelős szerkesztő:** v. Tolnai Eta v. hadnagy
Vitézi Tájékoztató Szerkesztősége Postacím: 1399 Budapest, Pf. 694/123

Történelmi Vitézi Rend Egyesület
A Fővárosi Bíróság 11883 sorszám alatt jegyezte be. Adószám: 18258325-1-43
Székhely: 1095 Budapest, Soroksári út 46. Postacím: 1453 Budapest, Pf. 20.
E-mail cím: tvradmin@vipmail.hu Honlap: www.vitezirend.hu; www.vitezirend.co.hu
Bankszámlaszám: 11709002-20127262-00000000